

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llochs de venta de periòdichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

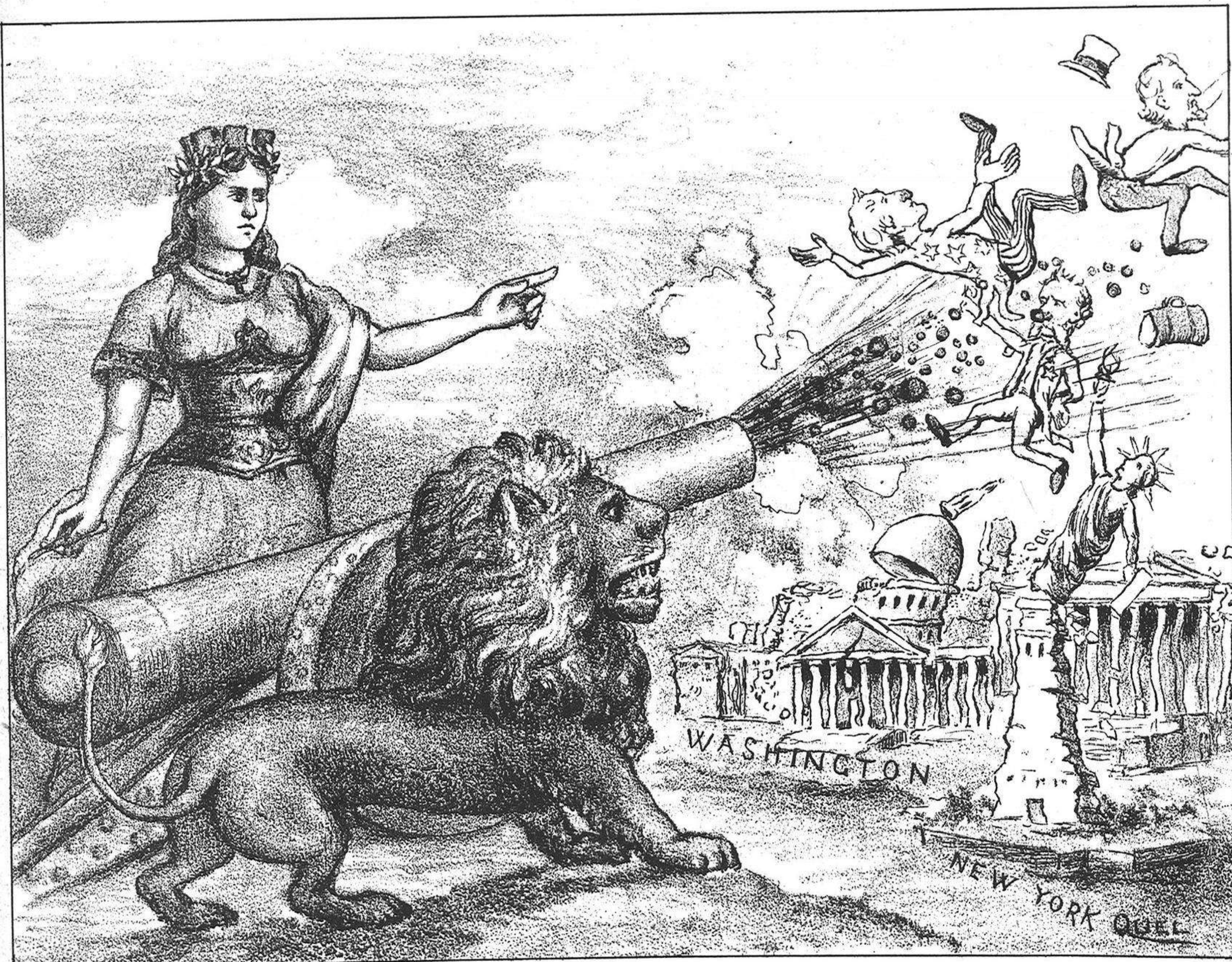
SUSCRIPCIÓ

En Barcelona semestre — 2 pesetas
un any — 3

En provincias semestre — 2'50 pesetas
un any — 4

Extranger semestre 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entresol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

Los espanyols qu' estiman
las sevas Tradicions,

d' eix modo pagarian
las indemnissacions

Lo pròxim número perteneixent al dia 24 serà dedicat á las ignocents víctimas de la llibertat liberal, sacrificadas lo dia 25 de Juliol del any 1835.

CRÓNICA

Mentres en Cánovas se disposa á arreglar la maleta per anar á pendre la fresca á Biarritz y á Sant Sebastian y á ferla petar ab lo Duch de la plantofada, y en Sagasta fa 'ls preparatius per anarsen á pasar una temporada y xalársela en Avila, los difícils problemas que pesan sobre nostra desventurada nació van complicantse, preveyent cada dia mes y mes que 'ls partits liberals se desmoronan y 's desfant com un bolado á causa dels seus mateixos desacerts y fracassos.

¡Aho! has de arribar, Espanya, en mans de aquesta colla de ineptes, y mes que ineptes, de butxins que t' escura la butxaca, 't sacrifica 'ls fills y enmascara lo brill de la teva historia sempre noble y caballesc!

Y com que per mostra basta un botó, aquí 'n va un que entristeix l' ànima y enrojeix la cara.

L' agent executiu de Mataró treu á pública subasta vinticinch fincas de contribuyents que no poden pagar, y altres vuit l' agent executiu de Berga.

¡Aquí teniu, liberals, lo resultat de vostra administració honrada!

Y aixó succeheix en las provincias mes ricas y laboriosas d' Espanya. ¿Qué pasará, donchs, en las otras?

No és estrany que, durant los últims días, s' hagin desenvolupat tumults y grescas en diferents punts, resistentse los contribuyents á pagar los impostos que l' Espanya liberal los hi recepta quan tan ho necessitan per portarse á la boca un bosinet de pa.

Jó soch molt amich de donar á Deu lo que es de Deu y al Cèssar lo que es del Cèssar, pero quan aquest apreta massa y de tan que 'ns estima 'ns abonyega, també soch partidari de la protesta, sense traspasar certs limits, se entén.

Ja ho diuen los castellans.

«Contra el vicio de pedir,
hay la virtud de no dar.»

Qu' en Canalejas s' haigi despedit afectuosament del partit liberal, poch los importa á la majoria dels espanyols.

Pero, lo que sí 'ns importa son las sevas declaracions.

Diu que no pot formar part d' un partit que modifica 'ls seus dogmas, altera la seva fé y abandona la seva doctrina. Afirma també que per ser liberal es necessari creuer que las armas espanyolas son insuficients per sí solas á dominar la insurrecció de Cuba y que la concessió de la autonomia 'ns evitará l' amargura y vergonya de una mutilació del territori colonial.

¡Quin concepte mes petit tenen format, los liberals, de las armas espanyolas!

Desenganyis, senyor Canalejas; vosté podrà avuy pensar com pensan los homes sensats que no somian truitas y racionan una mica, pero fassis el carrech que vosté ha contribuït com los altres, sent ministre de Foment y d' Hisenda, á totas aquestas farsas y á totas aquestas iniquitats y ensarronadas.

Per acabar formant una fracció mes ó menos fusionista, no necessitava vosté de tan aparato ni l' hi feyan falta las alforjas. Si vosté renega del partit liberal, y l' anatemisa, sols té dos surtidas que la lógica y 'l sentit comú l' hi asenyalan.

O tornar á la República, ó emparentarse ab la gran familia carlista.

Tot lo demés es fer lo ximple y... música celestial.

Tots los periódichs s' han ocupat ab mes ó menos estenció de las declaracions de D. Carlos, fetas en Lucerna al editor del important periódich *The Swiss and Nice Times*.

La conferencia va celebrarse en l' Hotel, siquent introduit M. Franch Webb per lo comte de Melgar, Gentilhome de D. Carlos.

Lo Duch de Madrit va manifestar que 'ls homes funestos que dirigeixen la política espanyola, per no comprometer l' existencia de las institucions vigens no s' atrevian á arriesgar una acció decisiva per Espanya y que per no alarmar al crèdit s' entregaban á operacions vergonyosas, mil vegadas mes onerosas per la riquesa nacional que no acudir franca-ment á las forsas vivas del país.

D. Carlos, referintse al general Martínez Campos va dir que aquest era un soldat valent, leal y caballesc, pero no un gefe militar notable; que la seva franquesa mes ó menos calculada y las sevas condicions de negociador varen facilitarli la pacificació de la anterior campanya de Cuba, ja quebrantada, pero que es impotent devant d' una insurrecció que naix ó 's desarrolla; que ultimament, la sola presencia seva en la isla de Cuba implicaba pels insurrectes una especie de reconeixement de beligerancia.

Referintse al general Weyler y al seu relevo, va fer una pintura de las ventatjas de la inamovilitat dels mandos, anyadint que 'l relevo d' en Weyler tindria avuy una apariencia d' imposició dels nort-americanos, contraproduhent baix lo punt de vista moral, afegint que, si la autonomia significaba 'l primer pas per la emancipació de la isla, los espanyols la rechassarian en absolut y en tots los terrenos.

Y com que no dispo de mes temps y lloch prometo ocuparmen en lo pròxim número, pues son dignes de consideració las demás ideas vertidas per l' august gefe de la gran familia carlista.

SAID.

FUETADAS

En la plassa de toros hi hagué lo diumenge passat gran escandol ab acompanyament de banchs y fustas al mitj de la plassa.

Presidia 'l senyor Plaza que, segons diuen, ho va fer tan malament com sabia.

Reflexioni lo senyor Plaza sobre 'l seu passat y 's convensará, per mes andalús que sigui,

qu' es mes difícil presidir una corrida de novillos que vendrer paquets de sal, lliuras d' arrós y capsas de mistos.

Han visitat nostra Redacció, agrahtintoshi de cor lo cambi *El Norte, de Girona; El Eco de la Montaña, de Olot; El Loredan, de Lleyda, el Boletín del Círculo Carlista de Sabadell, y La Defensa, de Vilanova y Geltrú.*

A tots desitjem llarchs anys de vida y 'ls oferim gustosos nostra amistat.

En Fransa s' han aplicat los raigs X per inspeccionar lo fons de las caixas y paquets que passen per las Aduanas al objecte de que 'ls ahorri temps y feyna.

Vetaquí una manera sencilla de sapiguer si en Voodford porta malas intencions.

S' agafa al mister exfilibustero, se 'l lliga com un lladre, se l' hi aplican los raigs X y... se 'l factura cap al país dels gorrinos y la cansalada rancia.

Que prou falta hi fá.

Lo Centre Católich de Sant Joan de las abadesas está construhint un edifici exprofés per instalharhi la societat, en lo qual hi haurá grans departaments per la Biblioteca, teatro y sala de billar.

Felicitém als amichs nostres de aquella població per l' activitat y zel que desplegan.

Hem rebut ab una atent dedicataria un llibret de poesias titulat *Llimallas* del distingit poeta don S. Borrut y Soler que l' hi agra him molt.

L' hem llegit y casi be 'ns atreviriam á recomenarlo perque molts dels treballs son inspirats, ben versificats y sentits; pero, 'ns hi sobra l' última poesia.

De l' istil naturalista 'n protestarém sempre.

Llegim un telegrama de Paris:

«Ha llegado el señor Bernis, empresario del Liceo y el señor Soler y Rovirosa.

Tengo entendido que están gestionando la representación en Barcelona de un espectáculo sensacional.»

Per mes que m' expremi 'l cervell entre las mans no puch atinar en lo *quid* de la cosa.

¡Ah! ja hi caich.

Estrenarán l' obra d' última novetat titulada; *Gli Spagnoli pelatti*.

Los socialistas han celebrat un meeting en lo Liceo Rius de Madrid, atacant durament als burgesos, al Govern y als cacichs y d' un modo molt especial, al cacich barceloní.

¡Si tindrà importancia Don Manel!

¡Pantorrillas, Pantorrillas!

Cuidado ab aquests minyons;

que potsé un dia 't propinin

lavativas de sigrons.

Agafó *El Syl-labo* d' aquesta senmana y 'l devoro com si fos un plat de primera, fins l' ultima engruna.

L' estimat colega m' agafa al '*Noticiero, El Integrista, Diario de Barcelona, El Diluvio y La Vanguardia* y me 'ls hi apreta una tanda de plantofadas que 'ls deixa btaus.

¡Vengan estos cinco!

Y com que s' ha descuidat de un periódich que ho mereix molt també, vaig á donarli, humilment, assumpto.

Un dels propietaris del antimasonich periódich en cuestió, va negar que ho era davant d'una Augusta persona a qui un dia tal vegada 's veurà obligat a besar la mà y tractarlo de majestat.

Perque de reys antimasonichs. dirá ell, ne corren poch.

¡Ah, Pons-pilat
que ho ets de llarch!
Tu vols dos cordas
en un sol arch.

La mort del cabecilla Quintin Banderas, en cas de no ser desmentida, tal noticia sería un nou pas en benefici de la pacificació de Cuba.

Perque coneguda per tots era la importancia que tenia entre 'ls seus, especialment desde la mort de 'n Maceo.

Lo Centre de Carlistas celebrarà lo dia 25 del corrent un banquet per festejar los días de Don Jaume de Borbon.

VA DE QUENTO... històrich

Cert minyó, un xich tocat de l'ala, tenia la piadosa costum de assistir cada festa a missa matinal que celebraba lo rector del poble, durant la qual aquest solia dirigir sa mística paraula als fiels que hi assistían; y com que lo senyor rector usaba una oratoria un xich d'está per casa, vetaquí que aquell minyó, atesa la gracia que l'hi feyan sas paraulas y exemples, sempre l'interrumpia ab alta veu, dihentli que, ja sabia lo que volia dir lo senyor rector ab las sevas prédicas.

Cansat lo rector de las pesadas bromas del beneyt, que 's repetían cada vegada que aquell pujaba a la trona, y com que apesar de varios avisos y advertencias no 'n podia surtir, resolué, a fi de ferli por y obtenir esmena, ferlo compareixer davant del batlle del poble, qui l'hi va fer moltes reflexions, amenantlo en ferlo tancar a la presó y treurel de missa.

Lo minyó va prometer que estaria callat com un mort y que no interrompíria may mes al senyor rector en sas acostumadas prédicas.

Varen passar unas quartas festas, y no obstant de que 'l boitj assistía ab molta assiduitat a la missa matinal, escoltava, callat, lo sermó, fent per aixó de 'n tan en tan alguna que altra ganyota.

Un dia, ab motiu de que alguns devots havian costejat una magnífica bandera que regalaren a la iglesia, lo senyor rector, prenent peu de tan rumbosa dádiva, va dedicar son acostumat col·loqui a enaltir tan senyalat present y donar las gracias als fiels benefactors, recomanant de pás que, atés lo bonicoya que era la bandera, quals artísticas qualitats no 's cansaba en posar de relleu, era precis que, per guardar degudament semblant joya, se l'hi fes per suscripció una funda de tela a fi de resguardarla de la pols y de las arnas.

Observant lo senyor rector que, al anomenar la funda, los crachs (que diria la Campana de la Desgracia) obrian un pam de boca, com si 'ls parlés dels sarracenos, s'esforsava inutilment en ferse entendre, dihent que una funda era una cosa com una bossa de roba, lligada de cada cap... llarga... llarga... molt llarga y

prima... aixís... aixís... y 'l senyor rector extenia 'ls brassos poch a poquet, quan de repent, aquell ximplet qu' estava escoltant ab verdadera frisansa, no poguent resistir per mes temps la costum de resoldrer los problemas del rector; acabantseli ja la paciència y no recordantse mes del batlle ni de la cagamenja, s'alsá de repent y pujant sobre d'un banch esclatá en un crit dirigintse al rector y dihentli:

—Tan se m'endona si m'agafa com si no m'agafa, pero jo he de dirho; lo que vosté está esplicant de la funda, per las senyas que 'm dona y lo ser lligada de cada cap y llarga... llarga... aixís... aixís, no pot ser sino... una butifarra ó una llangonissa.

No cal dir que tan inesperat acudit va posar en perill la serietat y devoció dels oyents que 's miravan los uns ab los altres, pues era de veure entre 'ls vells y vellas, minyons y minyonas los esbufechs y extremituts que feyan per amagarse 'l riurer; fins lo mateix senyor rector reya per sota 'l nás.

UN PAGÉS DE FORA.

12 Juliol 1897.

CUBANA

Carta d'un amich soldat
que sempre molt m'ha estimat.

Guines Abril 29
Estimadíssim amich:
aquesta carta t'escrich
per dirte qué passa de nou.
Sols te relataré un fet
que t'causará una alegría:
¡Soch valent! ¡ves qui ho diria!
Llegeix sens estar distret.
Va de serio; fóra bromas.
Un dia 'l meu capitá
'm va enviar a busca
mitja dotzena de pomas.
Vaig voltar inutilment
tots los recóns del poblat,
y al contarli, molt cremat
ell digué:—Vesten corrent
a buscé cinch cents soldats,
y al primer camp que trobeu
totas las pomas robeu:
Aneuhi al punt tots plegats.
Tu la forsa manarás,
y si 'm portas molta fruyta
te regalaré una truyta
perque fassis dijous grás.—
Aixís que vaig senti aixó
vaig montar lo meu caball
y corregui poble avall
seguit del meu batalló.
Despres de molt llarch camí
vá 'm arribá a un fruyterá,
y dels nostres cors saltá
un crit alegre y diví.

Ab la manta desplegada
sens dupte per estar tous,
dormían igual que 'ls bous
mols insurgens fent mit·diada
Jo, que estava molt tranquil
vaig inspeccioná molt be,
y al poch temps vaig sapigué
qu' eran de dos a tres mil.
S'em presentaba ocasió
per fe 'l meu nom popular,
y volguentla aprofitar
a las tropas vaig di aixó:
—Hem de dur al capitá
las pomas que tant desitja
y per la nostra desdítja
tots los insurgents hi há
dormint sota las pomeras:
«Foch a ells sense temor
qu' Espanya encare te honor»
Al sentir aixó, com feras
aquell camp vá 'm assaltar
y cridant tots «¡Visca Espanya!»
allí ferem una hassanya
que a la Historia ha de passar
Vá 'm comensar atacant
ab brillo a la bayoneta,
y al cap de poca estoneta
que 'ls estavam empaytant,

aquells camps sempre tant verts.
encare que plens de fanch,
eran ja tenyits de sanch
y de enemichs morts, cuberts.

Al véurens tant dieidits,
tots los homes de color,
posehits de cruel dolor,
fugían molt dividits:
pro ordenant jo una maniobra
al punt quedaren copats,
sent un per un tots lligats
desde 'l mes rich al mes pobre,
Al entrá a la població
tota la gent m'abrassava
y jo, francament, estava
emocionat de debó.

Arcalde y Gobernador
per tot se 'm van oferí,
y per coroná a la fi
més y més mon front de llor,
haig de dirthe (y no m'alabo,
que ab entusiasme grandíols
dins un local molt luxós
varen proclamarme ¡cabol
Si: noy, a la fi he lograt
la gloria que tant volia,
y ara 'm veig tot lo sant dia
per tothom obsequiat.

Publica per tots cantons
ma victoria colossal;
y si pots... envia algun ral
al teu amich.

Joan Sigróns

Per la copia
L' Estanque de Hospitalet

EN UNA REDACCIO

—Deu lo quart. ¿Lo senyor Director?
—Servidó de vosté. ¿Que se l'hi ofereix?
—Me trovo sense feyna... y sense una peseta y voldria dedicarme al periodisme.
—Ségui; lo subjectarem a un examen, y probarem si te vosté condicions.
—No 'm fa pas re. Jo tinch la gramática a la punta dels dits, la retórica a la punta del cervell y 'ls aconteixements veniders a la punta del nás...
—Si, si; veix que té vosté moltes puntas... pero jo no l'hi veitj la que l'hi fa falta.
—Vosté dirá.
—¿No ha fet may exercissis...
—No. Vaig treure 'l número alt.
—Si no parlo d'aixó, are. Parlod'exercissis musculárs; gimnasia...
—¡Aixó si que no!
—Pero sabrá vosté tirar lo sabre, l'espasa, la pistola, lo gabinet, lo bastó...
—Res d'aixó.
—Donchs, tórnissen al llit, que aixó es la lluna.
—¿Com s'entént?
—Perque no sapiguent de manejar lo sabre ni la pistola, ni un bastó, ni tenint forsas musculars... ni vergonya, s'esposa a que ab una garrotada l'hi trenquin las costellas.
—Donchs, no 'm convé. Perills per perills, m'estimo més los del torero.
—Pues ¡arriba! que tinch feyna.
—Que ho passi bé... mestre d'esgrima.

A. PALLEJÁ.

DESDE TARRASA

11 de Juliol 1897.

¡Hola, senyor Mestre Titas!... ¡Ay caratsus!... ¿Vosté altre volta per aquí?... En veritat dech dirli que no 'l coneixia. ¡Sembla un altre!
Vamos, m'en alegro que encare tinga vosté ciencias en gran per repartirlas entre aquells que sigan mes ruchs... que vosté.

Tant es aixís, que al veure 'l per primera vegada, ó sia, al llegir lo present número 1, he dit entre mi:—No, no pot ser... aquest no es lo senyó Mestre d' antes... aquest demostra mes enllustració, mes energia, mes coneixement de lo que diu y lo que fá; (1) aquest no es un Titas, sino un Cate-dràtic de quarta ó quinta ensenyansa.

Pero, los meus amichs m' han dit:—No veus que porta lo mateix nom d' avans? ¿No veus que aquestas qualitats que tu hi veus sols podria haberlas adquirits visitant las Batuecas ó codejantse ab los grans sabis de las Set-sivellas?

—¡Pot ser m' equivoco!—valg respondrer.

Pero, no va ser aixís; que si per la *excelencia* del seu numero 1 ha merescut carinyosas cartas, creguim que per la superior calitat del número 2 te merescuts tots... los melóns y carbasots de Catalunya... ¿Com no, si vosté ha descubert la flauta mágica de fer ballar á tots los polítichs, siguin los que siguin, que ho fassin malament?

¡Ah! Segurament que si vosté te vida y salut (com jo l' hi desitjo) Catalunya haurá deixat de ser la Torre de Babel per convertirse en Paradís Terrenal.

No desmahi; segueixi millorant (si possible es) lo seu periódic, que per mes que alguns pessimistas que aquí corren, que 's fican per tot com la pudó (y tots sabem que aquesta dama fins troba gust ficanse al número 100) l' hi augurin poca protecció si no es vosté un Titas... Rotschil... no l' hi faltaran per altra part en Tarrasa alguns centenars de deixebles aprofitats y desitjosos de acceptar los seus concells y llissons y ab ganas de ser *sobresalients y meritissimus*, que deixarant ab un pam d'anas á tots los farsants y caciqües de Madrid y Barcelona.

Conech lo terreno pam á pam. Y si 'm permet contestar á la pregunta que veste fa dihent:—¿Quina solució s' imposa...? jo l' hi respondré:—Aquí á Tarrasa hi ha diplomátichs capassos de salvar lo País sens que mereixessin may una paleta del Mestre Titas.

Esperant que 'm dongui llibres mes grossos que 'l Narro y diplomas com pergamins de Roma, soch y seré (mentres pugui) de vostre fidel, atent, y... assentat deixeble...

MATA LLOPS.

(1) La dignísima persona que 'ns honra ab la present carta, no pot referirse á la primera época del «Mestre Titas» sino á la última perteneixent á un partit... que está finint...

DESDE CASTELLAR

Senyor MESTRE TITAS

Molt digue senyor meu: Habentme vist atentment correspost ab la inserció de la meva anterior correspondencia y creyent que no será abusar de la seva bondat, me propono, si vosté no hi troba cap inconvenient, anar enterant ab frecuencia á aquestos aymats lectors, de totas las minuciositats que passen en aquesta població, en la que hi ha mols arbres que creixen y viuen il·luminats per lo sol de la funesta llibertat, regats ab lo such de sos propis fruits y abonats per una barreja de sensualisme, enveja y escepticisme tal, que lo seu flayre es tan pudent que produeix fastich á los qui s' hi acostan y 'ls retrau de tot lo que tingui sabor religiós. Per mes que de tan en tan s' en veigi á alguns que concorren á certs actes d' aquesta naturalesa, ho fan fiagint lo que no son, y si sols per fer contenta y enganyada á una determinada *Dama* ab la que 'ls convé estarhi bé, no solament per treuren las pallas llargas, com vulgarment se diu, sino també porque 'ls treu de molts apuros.

¡Pobrets d' ells si no hagués estat ella! Tal vegada aixís com s' han vist á la presó, s' haurian vist á presidí á passarhi una temporada.

Pero, ja sabem que las cosas duran tan com poden y avegadas s' acaban quan un menos s' ho creu; y si á las personas de la terra se las enganya facilmente, á Deu no 's pot pas.

¡Ay quan Ell deixa caurer la seva pesada mà! De res serveix ser alcalde, secretari ni jutge, ni sisquer tenir l' apoyo de qui sapiga fer prevaleixer la ley de *moratorias* y tapar cosetas y cosasas que podiran molt bé servir pera pintar de blau ó de groch las caras mes rossas y negres y mitj blanques de alguns que, tenintlas d' aquestos colors, han volgut y volen passar per pares del poble.

¡Oh! com m' entusiasmo sense adonarmen. En tractantse d' aquestos assumptos aviat hi posaria mes *comas* que punts y no sé quan acabaria. De següé que 'l dia que m' hi posi ne tinch d' omplir un llibre com un missal.

3' ha acabat ja lo jamegar en silenci y fer mutis; ha arribat l' hora de treurer los drapets al sol de tothom que tingui la camisa bruta, y desde ara, vull respirar fort y desahogarme escrivint, proposantme ser clar, imparcial y dir la veritat pura.

També penso ocuparme d' una persona de gran presencia, de pel molt groixut y fort que serviria mes per fer raspalls que per adorno de la seva ferrenya cara, y hasta d' aquells que veix moltas vegadas al café, ahont passen lo temps inutilment sens tenir en compte que se 'ls paga 'l jornal porque s' ocupin de lo que tenen obligació y deber ineludible.

Ja acabo aviat senyo Director.

No m' hauria cregut may que lo poch que deya jo en la passada correspondencia, fos causa de tants comentaris, pulg, segons tinch entés, Lo MESTRE TITAS ha recorregut los cafés, berberias y casas particulars de mes enomenada d' aquest poble, demostrant especial interés tothom en sapiguer qui será aquest «Flistis», sentint jo mateix en alguns llochs del modo que carregaban 'l mort á n' en Pere y á n' en Pau, com si lo dit fossin cosas de l' altre mon y l' escriurer una carta á qualsevol periódic dihent lo que mes ó menos ningú ignora fós una empresa colossal. Per fer aixó, basta y sobra un noy de poch estudis, que sigui un xich batchiller y estigui de bon humor.

Ja ho saben.

Disposi de son ver amich y S. S.

FLISTIS.

S. Esteve de Castellar 14 Juliol 1897.

CANTARS

Te quiero hacer un regalo
propio para tu cintura,
y es un cinturón mol macu
qu' es ja petit per la mula.

Cuantos hay que te dirán
Resalada, por tí muero.
Pro no te 'n creguis pas cap
que 'l mes bó es un embustero.

Tus ojos son muy azules
y muy blanca tu garganta
Pro per ara estich mol gras
y gasto molta carpanta.

J. B. PRUNA.

VENENO QUE NO 'S SENT, PERO OBRA

Un pobre home era molt aficionat á llegir novelas y llibres perniciosos.

Cert dia, sa muller va reconvenirlo per aquesta mala costum.

—No t' causi pena aixó—va dirli ell; ¿quin mal creus que 'm poden fer aquestas lecturas? Yo las olvido despres de haberlas llegidas.

La muller l' hi preguntá tot seguit:

—¿Que varem menjar lo diumenge passat?

—No m' en recordo.

—Está bé, va dirli ella; no t' en recordas, pero aquells aliments no varen deixar de nutrirte y alimentarte.

Los malvats y 'ls destrossadors de la fama del próxim fan com las moscas. Recorren lo cos del home y sols se deneten en las llagas.

Si algú vol enriqueirte per un altre camí que no sigui lo del trevall y 'l de la economia, no 'l creguis; es un farsant que vol enganyarte ó explotar la teva bona fé.

EPIGRAMAS

Un dibuix volgué acabar
lo meu amich Pere Comas
y quan s' hi anava á posar
va trobarse sense plomas.
Y á n' en Bastrina va dir
(que aquest es lo seu criat)
—Ves, no trígulis á venir
y portam plomas aviat.
Al cap de molta estoneta
va regressar en Bartrina,
portant dins d' una capseta
moltas plomas... de gallina.

—Tú, Perico, pren la mida
digué un sastre al aprenent;
y ell l' agafa dessaguida
y vá guillar molt corrent.

JOANET.

PASSATEMPS

XARADA

Vaig aná á casa en total
per veure si 'm donaria
flor d' un arbre que tenia
en son jardí ¡fou casual!
Van á una tres d' ell en cassa
los que pretenen favors;
jo tan sols volia flors
y 'm varen donar carbassa.
De casa algunas *dos tres*
dista son palau suntuós.
prench lo *dos hú*, presurós
que per cert es molt entés
y l' hi dich—Puja llauger
dalt del arbre, tu, *dos hú*
y si acás no ho veu ningú
tira las flors al carrer.

X. X.

TARGETA

S Bernat B. Llodoy

GEA.

Formar ab aquestas lletras lo nom d' una població catalana

GEROGLICH

P r

.....

L

0 0 0 0 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0

0 0 0 0 0 0 0 0

J. B. Pruna.

SOLUCIONS DE LA SENMANA PASSADA

La Targeta: Palautordera

Al Acróstich: Lo Farre de tall
Las euRas del mas
Lo collaret dE perlas
Lo plor D de la madrastra
Los sEgadors
Lo forn del Rey
Lo lIri d' aigua
Lo Reguer de VICH
La Banda de BaStardia
La rOsa blanca
La filla deL marxant
Las joyas dE la Roser
Lo contRamestre

CORRESPONDENCIA

J. M.—Ni ab pinsas pot agafarse.

M. R.—No hi veitg la Punta.

Bay-let.—Si uns versos no fossin curts y altres llarchs y fós moral tot, ho publicariam.

Flistis.—La seva va anar bé, molt bé. No 'ns privi de la seva colaboració.

J. B. Pruna.—Aprofitarem alguna cosa; gracias.

Flostich.—Vosté ho fá al pel. Anirá.

Gernella.—L' hi advertim que nostre senmanari es catolich.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2.
(Plassa de Sant Pere)